

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupena zákonnou zástupkyní X
bytem X

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 3. 4. 2020, č. j. X, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 1. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a žalobkyni byla stanovena povinnost k vycestování z území do 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně podala prostřednictvím zákonné zástupkyně X žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, nicméně žalovaný se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně není ve vztahu k uváděnému občanu EU, panu X, rodinným příslušníkem dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že matka žalobkyně X je družkou X, který není biologickým otcem žalobkyně. Žalobkyně není předkem ani potomkem X a její matka není jeho manželkou. Žalovaný nezpochybňuje, že žalobkyně může mít k X citové pouto a že společně v ČR bydlí, není však jeho rodinným příslušníkem, jak jej definuje § 15a zákona o pobytu cizinců, který je třeba vykládat v duchu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.
3. Závislost žalobkyně na X prokázána nebyla, z čestného prohlášení X je zřejmá určitá péče, kterou žalobkyni poskytuje. Nejde však o finanční či jinou závislost ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Ani splnění podmínky závislosti by však na věci nic nezměnilo, neboť není splněna podmínka pokrevního příbuzenství žalobkyně s X. Bylo přitom na žalobkyni, aby splnění podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců prokázala. K námitkám, že X hradí náklady rodinného života a že existuje úzké psychosociální, emoční a ekonomické pouto žalobkyně k X a rovněž sourozenecké pouto k bratru X narozenému dne ..., žalovaný uvedl, že rodinná minulost, citová blízkost či finanční závislost ze spisového materiálu jednoznačně nevyplývá. Bylo na žalobkyni, aby předkládala důkazy k prokázání svých tvrzení, což žalobkyně neučinila.
4. Žalovaný dále doplnil, že na žádost žalobkyně nemohl nahlížet shodně jako na žádost, kterou podala její matka. Je na zástupkyni žalobkyně, jak svůj rodinný stav vyřeší, aby došlo ke splnění podmínek k získání pobytového oprávnění žalobkyní. K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU, zamítavým rozhodnutím jí tedy nemohla vzniknout žádná újma. Žalovaný připouští, že napadeným rozhodnutím bude určitým způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený, neboť správní orgány jsou povinny respektovat zákonná ustanovení, přičemž žalobkyně podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění nesplňuje. Nebylo tedy shledáno porušení čl. 8

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný dodal, že jeho rozhodnutím není žalobkyni bráněno požádat si a získat jiný druh pobytového oprávnění, např. podle § 42a zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v jeho nepřezkoumatelnosti, účelovém a diskriminačním výkladu zákona o pobytu cizinců, opomenutí zásady přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nesprávnosti správního uvážení, nesprávnosti hodnocení důkazů, porušení předpisů o dokazování a zásahu do lidských práv. Na žalobkyni mělo být nazíráno jako na rodinného příslušníka X, jenž je druhem její matky. Žalobkyně k němu sice nemá pokrevní příbuzenský vztah, ale jedná se o vztah obdobný vztahu otce a dcery, byť dcery nevlastní. Dle Evropského soudu pro lidská práva je třeba chápat existenci rodiny jako faktickou otázku. Relevantními faktory pro rodinný svazek jsou společné bydlení, společná výchova dětí, úmysl a délka vztahu. V daném případě existují silné emoční, sociální a ekonomické vazby žalobkyně na X. Žalobkyně se svou matkou a jejím druhem žijí rodinným životem, což vyplynulo z čestného prohlášení, šetření cizinecké policie v místě jejich bydliště i z výsledku matky a X v řízení týkajícím se pobytového oprávnění matky žalobkyně. Je zde rovněž sourozenecké pouto k bratru X, jenž je českým státním občanem.
6. Žádost žalobkyně o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU se po příjezdu z Moldavské republiky za druhem matky jevila nejvýhodnější formou žádosti, neboť matka žalobkyně v době příjezdu neměla povolený pobyt a sama žádala o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Žalobkyně a její matka podaly žádost o přechodný pobyt ve stejný čas, žádosti matky bylo vyhověno, a správní orgán měl na tyto žádosti nahlížet ve vzájemné souvislosti a rozhodnout o nich shodně. Zamítnutím žádosti je vytvořena situace, kdy matka má pobyt povolen, ale šestiletá dcera je povinna opustit území ČR. Konstrukce, že žalobkyně neprokázala vztah k X a závislost na něm vychází z kusého hodnocení důkazů. Nejsou zmiňovány výsledky pobytové kontroly nebo výsledky matky žalobkyně a X. Žalobkyně nebyla vyzvána k doplnění důkazních prostředků k prokázání své vazby na X.
7. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřiměřené. Cestování do země původu je nemožné s ohledem na koronavirová opatření států, v zemi původu se o žalobkyni nemá kdo starat. Žalobkyně se integruje do české společnosti, její matka plánuje uzavření manželství s X. Mezi X matkou žalobkyně, bratrem žalobkyně a žalobkyní jsou vytvořeny úzké vazby, jež jsou projevem jejich rodinného života.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a dále doplnil, že veškeré doložené doklady byly hodnoceny ve vzájemných souvislostech a po jejich posouzení dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyně není v postavení rodinného příslušníka X. Řízení bylo ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů a závěry správních orgánů mají oporu ve spisovém materiálu. Nesouhlas žalobkyně se závěry žalovaného nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného není nepřiměřené, neboť žalobkyně může realizovat pobyt v ČR na základě jiného

oprávnění. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení tohoto zákona zkoumání přiměřenosti ukládá, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48. Žalovaný si je vědom i opačné judikatury, trvá však na tom, že jeho rozhodnutí nemůže způsobovat nepřiměřený dopad do života žalobkyně a členů její rodiny. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35.

9. Žalovaný nesouhlasí s tím, že žalobkyně je odkázána výživou na X a že zde existují úzké vazby. Mezi žalobkyní a X neexistuje jakýkoli příbuzenský vztah. Určitý stupeň příbuzenství je přitom obligatorní podmínkou uznání žalobkyně za rodinného příslušníka občana EU. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 9. 2019, č. j. 59 A 65/2018-33. Nedostačující je žalobní argumentace, že bylo třeba pro žalobkyni najít co nejvhodnější typ pobytu. K námitce žalobkyně ohledně výzvy k doplnění důkazních prostředků za účelem prokázání vazby na X žalovaný uvedl, že žalobkyně byla k doplnění své žádosti vyzvána dne 24. 1. 2019. Správní orgán I. stupně nebyl povinen sám opatřovat podklady za účelem vyhovění žádosti žalobkyně. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně bylo nesplnění podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců z její strany, nikoli ze strany její matky. Souvislost s řízením matky žalobkyně nemohla na závěrech žalovaného nic změnit. Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 24. 10. 2018 podala žalobkyně prostřednictvím své matky X žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, kde uvedla účel pobytu „sloučení s přítelem“. K žádosti správního orgánu I. stupně provedla policie ČR pobytovou kontrolu na adrese pobytu žalobkyně, při níž v bytě zastihla žalobkyni, její matku X a pana X. Výzvou ze dne 24. 1. 2019 správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k předložení dokladů, jimiž prokáže, že je rodinným příslušníkem občana EU a k doložení platného zdravotního pojištění. Na to žalobkyně doplnila přílohy žádosti o pojistnou smlouvu, těhotenský průkaz X a zprávu z gynekologické ambulance. Po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí předložila žalobkyně potvrzení o docházce do předškolního klubu, čestné prohlášení X o společném rodinném soužití s žalobkyní a její matkou X následně i další pojistnou smlouvu.
11. Dne 24. 1. 2020 vydal správní orgán I. stupně shora označené zamítavé rozhodnutí. V jeho odůvodnění popsal průběh správního řízení a předložené podklady, dále se zabýval tím, zda je žalobkyně rodinným příslušníkem X přičemž s odkazem na § 15a zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že nikoli. Správní orgán I. stupně nepovažoval své rozhodnutí za nepřiměřené, neboť nebyly splněny podmínky pro vydání pobytového oprávnění, které žalobkyně žádala, když její vztah s X není podřaditelný pod § 15a zákona o pobytu cizinců. Za účelem soužití s matkou může žalobkyně využít jiných pobytových oprávnění, proto dle správního orgánu I. stupně nepředstavuje jeho rozhodnutí nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla do spisu založena listina o udělení státního občanství X

narozenému dne ... K odvolání žalobkyně pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal žalovaný napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Na prvním místě bylo třeba zabývat se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí byla zcela obecně uplatněna v žalobě, nicméně soud by k takové vadě musel přihlídnout i z úřední povinnosti, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; judikatura Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Napadené rozhodnutí však dle názoru krajského soudu netrpí nesrozumitelností ani nedostatečností odůvodnění, když je z něj jednoznačně patrné jakým způsobem v jaké věci žalovaný rozhodl, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů tak učinil. Rozhodnutí žalovaného je proto přezkoumatelné.
14. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předeek anebo potomek nebo předeek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
15. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že
 - a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud
 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,
 2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo
 3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

16. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
17. První významný žalobní bod směřuje k tomu, že správní orgány měly na žalobkyni nahlížet jako na rodinného příslušníka českého občana X. Žalobkyně nepochybně, že není s X pokrevně příbuzná, jedná se však o druhu její matky, s nímž žije ve společné domácnosti.
18. Krajský soud se ve svých závěrech týkajících se nastíněné otázky ztotožňuje s názorem správních orgánů obou stupňů. Přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců není pobytovým oprávněním udělovaným jakýmkoli rodinným příslušníkům ve smyslu nejobecnějšího chápání tohoto pojmu. Jedná se o pobytové oprávnění určené pro rodinné příslušníky definované v § 15a zákona o pobytu cizinců, který představuje promítnutí čl. 2 a čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Je proto zcela reálné, že dokonce ani některé pokrevně příbuzné osoby na předmětné pobytové oprávnění nedosáhnou, neboť nenaplní definici zmíněného § 15a zákona o pobytu cizinců.
19. Z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28, plyne, že: „*Pojem potomek občana Evropské unie uvedený v § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, zahrnuje rovněž osobu, jejíž vztah k tomuto občanovi není založen pokrevním poutem, ale osvojením. Podmínkou však je, že v důsledku osvojení vznikne mezi oběma trvalý přímý vztah rodiče a dítěte, kterým jsou dotyčné osoby spojeny. Jelikož na základě osvojení, které není obdobou osvojení nezletilého dle § 848 občanského zákoníku, nevzniká mezi osvojencem a osvojitelem z právního hlediska trvalý vztah rodiče a dítěte, nemůže být osoba, která byla tímto způsobem osvojena občany Evropské unie, považována za potomka občana Evropské unie v přímé linii ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, tedy ani za potomka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.*“
20. Žalobkyně v žalobě neuvádí, dle jakého odstavce či písmena obsaženého v § 15a zákona o pobytu cizinců by měla být dle svého názoru považována za rodinného příslušníka X. Hovoří však o tom, že její vztah s X je analogický vztahu otce a dcery, čímž se optikou § 15a zákona o pobytu cizinců staví do pozice potomka X. Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že dokonce i v případě osvojení je třeba zkoumat, o jaký typ osvojení se jedná, přičemž v konkrétním případě nemusí ani osvojená osoba naplnit definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců, pokud osvojením právně nevznikl trvalý vztah rodiče a dítěte.
21. Z toho je zřejmé, že není-li žalobkyně s X vůbec pokrevně příbuzná, což je nesporná skutečnost, a nebyla-li jím osvojena, což nebylo nikdy ani tvrzeno, nelze ji považovat za potomka X ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Z podkladů dostupných ve správním spise se nenabízí, že by měla být žalobkyně rodinným příslušníkem X na základě jiné kategorie uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení poměrně přesně definuje okruh osob, které mají být považovány za rodinné příslušníky, pro něž je určeno pobytové oprávnění dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně, která je dcerou družky X, do tohoto okruhu osob ani přes sdílení společné domácnosti s X nespadá. Na tom nic

nemění judikatura Evropského soudu pro lidská práva, kterou žalobkyně jen obecně zmínila. Výklad § 15a zákona o pobytu cizinců ze strany žalovaného tedy nebyl vadný.

22. Z obsahu spisového materiálu plyne, že žalobkyně žije se svou matkou X a jejím druhem X, přičemž v průběhu správního řízení se matce žalobkyně a jejímu druhovi narodil ještě bratr žalobkyně X. Faktické soužití žalobkyně s těmito osobami je z dostupných podkladů, včetně provedené pobytové kontroly, dobře patrné. Soud se proto neztotožňuje se závěrem žalovaného, že nebyl prokázán faktický vztah žalobkyně k občanu EU. Žalobkyně s X žije, X je druhem její matky, což je správním orgánům bezpochyby známo i z řízení o matčině pobytovém oprávnění, a je také otcem nyní ročního bratra žalobkyně, který je českým státním občanem. Tyto skutečnosti nic nemění na shora uvedeném závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k X, a dokonce ani ve vztahu ke svému bratrovi. Tímto směrem se však argumentace žalobkyně ani neubírala, když za osobu, od níž hodlala žalobkyně odvozovat své pobytové oprávnění, byl ve správním řízení i v žalobě označován X. Shora uvedená skutková zjištění týkající se rodinných poměrů žalobkyně však přesto mají nemalý význam.
23. Klíčovou otázkou pro posouzení důvodnosti žaloby je totiž problematika přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány jsou v této oblasti poněkud rozkročeny, když žalovaný na jedné straně v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě cituje dle názoru krajského soudu již překonanou judikaturu hovořící o posuzování přiměřenosti jen v případech rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, na druhé straně se správní orgány obou stupňů, patrně vědomy si existence judikatury opačné, alespoň stručně otázkou přiměřenosti rozhodnutí zabývají.
24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, plyne, že: *„Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince (ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“* Nejvyšší správní soud v závěru tohoto rozhodnutí, které se, obdobně jako v nynější věci, týkalo žadatelky o pobytové oprávnění dle § 87b zákona o pobytu cizinců, jež nesplňovala podmínky § 15a tohoto zákona, uvedl, že: *„NSS uzavírá, že judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.“*
25. Krajský soud nemá důvod se od uvedených závěrů odchýlovat. Posuzování přiměřenosti rozhodnutí tedy není omezeno jen na případy, u nichž tak zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (dále srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29). Bylo proto třeba se přiměřeností rozhodnutí zabývat, přičemž v případě, kdy by byla shledána nepřiměřenost s ohledem na soukromý a rodinný život účastníka řízení, může takové posouzení vést i k udělení pobytového oprávnění, na něž by účastník správního řízení jinak právo neměl.

26. Soudu a jistě i správním orgánům je zřejmé, že žalobkyně je šestiletým dítětem. Výše bylo popsáno, že je dostatečně doloženo soužití žalobkyně se shora uvedenými osobami. Žalobkyně přicestovala s matkou z Moldavské republiky v r. 2018, otce v rodném listě zapsaného nemá. Matka žalobkyně má v ČR povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, což žalovaný nezpochybnuje, žije zde s žalobkyní a českým občanem X, s nímž zplodila bratra žalobkyně X narozeného ..., který je rovněž českým občanem. Tyto skutečnosti plynou ze spisového materiálu správních orgánů a svědčí o silné rodinné vazbě žalobkyně k území ČR a o naprosté nevhodnosti návratu nezletilé žalobkyně do Moldavské republiky. Lze konstatovat, že žalobkyně v ČR fakticky žije ve čtyřčlenné rodině, z níž dvě osoby jsou českými státními příslušníky patrně bez silné vazby k Moldavské republice a jedna osoba (matka) má v ČR povoleno legálně pobývat.
27. Krajský soud nemůže za těchto okolností považovat za přiměřený eventuální požadavek na přesun celé rodiny, která má významnou vazbu na ČR, kde i fakticky žije, do Moldavské republiky. Přiměřeným by nebylo ani řešení vzniklé situace rozdělením rodiny, kdy by se žalobkyně s matkou vrátily do Moldavské republiky, neboť mají přinejmenším pokrevní pouto k bratru žalobkyně, který od narození žije v ČR a má zde také českého otce, nehledě na faktické pouto k X, s nímž matka žalobkyně zplodila potomka a který sám prohlásil, že společně žijí jako rodina, čemuž nasvědčuje i provedená pobytová kontrola. Za zcela absurdní by pak krajský soud považoval, aby výsledným řešením vzešlým z procesu provedeného českými správními orgány byla nutnost návratu samotné nezletilé žalobkyně do Moldavské republiky.
28. Argumentace správních orgánů týkající se přiměřenosti jejich rozhodnutí byla vystavěna především na tom, že žalobkyně nesplňuje podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců, proto negativní rozhodnutí o její žádosti prakticky nemůže být nepřiměřené. Již závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, tento názor vyvrací, neboť v krajním případě odůvodněném konkrétními okolnostmi musí být upřednostněno právo na rodinný život zakotvené v rovině mezinárodního i ústavního práva, konkrétně v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
29. Naznačoval-li žalovaný, že snad faktické poměry žalobkyně nejsou její vinou vůbec prokázány, výše již bylo uvedeno, že soud se s takovým závěrem neztotožňuje. Spisový materiál obsahuje podklady týkající se uvedené otázky, přičemž bylo-li týmiž správními orgány vedle řízení o žádosti žalobkyně vedeno rovněž řízení o žádosti její matky, v jehož rámci byli matka i X vyslechnuti, správním orgánům nic nebránilo využít z vlastní iniciativy také relevantních podkladů z druhého řízení, pokud by považovaly podklady opatřené v řízení žalobkyně za nedostatečné. Správní orgán I. stupně však k ničemu takovému nepřistoupil již proto, že ve shodě s názorem krajského soudu ve svém rozhodnutí uvedl, že v řízení byl stav věci dostatečně zjištěn, a není tedy potřeba požadovat od žalobkyně další podklady. Faktické poměry žalobkyně by bylo možno nad rámec podkladů obsažených ve správním spise blíže zjišťovat zejména výsledkem matky žalobkyně a X, jejich stanovisko k věci je však již nyní ze správního spisu (z matkou podaného odvolání či čestného prohlášení X) zřejmé.
30. Správní orgány obou stupňů rovněž uvedly, že žalobkyni negativním rozhodnutím o její žádosti není bráněno požádat si o jiné pobytové oprávnění, k čemuž žalovaný přímo odkázal na § 42a zákona o pobytu cizinců. Krajský soud k tomu nicméně dodává, že dle

dosavadních zjištění by žalobkyně sice patrně byla oprávněna k podání žádosti o dlouhodobý pobyt podle § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem soužití s matkou, nicméně jednak se taková žádost podle § 42a odst. 5 uvedeného zákona zásadně podává na zastupitelském úřadě, což by samo o sobě vyžadovalo vycestování žalobkyně, dále pak skutková zjištění napovídají, že žalobkyně nesplňuje podmínky § 42a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, pročez by se svou eventuální žádostí neměla být úspěšná. Nelze tedy dovozovat přiměřenost napadeného rozhodnutí z toho, že žalobkyni je jednoduše dostupné jiné pobytové oprávnění, jehož může využít k legalizaci svého dalšího pobytu v ČR.

31. Krajský soud tedy uzavírá, že s přihlédnutím k věku a rodinné situaci žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k rodinnému životu žalobkyně. V dané věci bylo namíste v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a v tomto případě bylo také namíste konstatovat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Za těchto okolností mělo být žalobkyni požadované pobytové oprávnění uděleno s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

VI. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené závěry shledal soud podanou žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí tedy zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně po výzvě soudu nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně nebyla v řízení zastoupena advokátem a byla osvobozena od soudních poplatků. Ze spisu neplyne vznik nákladů řízení na její straně, žalobkyně sama vznik konkrétních nákladů netvrdila ani neprokázala. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 23. října 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu